

Arrest

nr. 172 846 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 5 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 2 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juli 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 maart 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 86.557 van 31 augustus 2012

omdat de Raad door het verzuim van de verweerder om een administratief dossier neer te leggen, zijn wettigheidscontrole niet kon uitoefenen.

Op 2 oktober 2012 beslist de gemachtigde opnieuw om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 5 oktober 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omdat hij staatloos is. Hij werd erkend als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout op 12.05.2011. Het feit dat betrokkene staatloos is, vormt echter op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 verleent geen automatisch verblijfsrecht op basis van een loutere erkenning als staatloze. Verzoeker behoort tot de groep van de "bidun" en is afkomstig uit Koeweit. De term "bidun" verwijst naar een bevolkingsgroep van langverblijvers die in Koeweit wonen, maar staatloos zijn omdat Koeweit hen de toegang tot het staatsburgerschap ontzegt. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen de geregistreerde bidun en de niet-geregistreerde bidun. Deze laatste groep heeft geen rechten, (bron: CGVS, advies aan het parket van de Procureur des konings te Turnhout d.d. 25.02.2011) Betrokkene is een geregistreerde bidun. Dit blijkt uit de documenten die hij voorlegt: namelijk een registratiekaart, een geboorteakte, de geboorte- en overlijdensakte van zijn vader, schoolattesten en certificaten die stellen dat betrokkene bij het Uitvoerend comité voor illegalenzaken bekend is als illegale inwoner (d.w.z. dat hij geen nationaliteit heeft). De geregistreerde bidun hebben bepaalde rechten, zoals toegang tot privé-onderwijs, medische zorgen en tewerkstelling. Uit de verklaringen die betrokkene aflegde in het kader van zijn asielprocedure blijkt dat zijn voorouders altijd in de regio woonden, dat zijn familie in 1965 geregistreerd werd en dat verzoeker en zijn grootouders erkend werden in Koeweit, dat hij school gelopen heeft in Koeweit tot zijn zeventiende en zijn diploma heeft behaald, dat zijn familie er een woning huurde en 15.000 dollar wist op te brengen voor betrokkenes reis naar het buitenland. (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming d.d. 23.08.2010) Uit bovenstaande blijkt dat hoewel betrokkene geen nationaliteit bezit, hij in het land van gewoonlijk verblijf, Koeweit, kan verblijven in de hoedanigheid van geregistreerde bidun.

Betrokkene haalt aan dat hij geen reisdocumenten heeft en dus onmogelijk het land kan verlaten. Hij toont niet aan dat hij reeds stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij een reisdocument zou kunnen bekomen. De loutere vermelding dat men geen reisdocumenten heeft, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie. Het komt de betrokkene toe alles in het werk te stellen om aan zijn verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen. Volgens verzoeker verbiedt art. 31 van het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen de verwijdering van erkende staatlozen van het grondgebied, tenzij er redenen van openbare orde of openbare veiligheid zijn. Artikel 31 van het Verdrag van New York van 28.09.1954 stelt echter dat het staatlozen zijn, die wettig op het grondgebied verblijven, die niet uitgewezen zullen worden, tenzij op grond van nationale veiligheid of openbare orde. Gezien betrokkene illegaal in België verblijft is art. 31 van het Verdrag van New York van 28.09.1954 niet op hem van toepassing.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 20.01.2009 een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 24.11.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.01.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur

van de procedure - namelijk een jaar en iets meer dan tien maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Op 2 oktober 2012 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel vormt de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van [...], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde [...] het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 24.11.2010.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 08.07.2011 werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard op datum van 02.10.2012."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, exclusief gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"Het staat vast dat verzoeker erkend is als staatloze.

In het arrest 1/2012 van 11 januari 2012 heeft het Grondwettelijk Hof zich uitgesproken over het ontbreken van een verblijfsregeling in de Vreemdelingenwet voor erkende staatlozen.

Het Grondwettelijk Hof overweegt in het vermelde arrest het volgende:

B.6. Volgens artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden de personen die als vluchtelingen in de zin van die wet worden beschouwd, toegelaten tot het verblijf of de vestiging in het Rijk. Zij voldoen daardoor aan de bij de in het geding zijnde bepaling vastgestelde voorwaarde om het voordeel van gezinsbijslag te verkrijgen. Een dergelijke bepaling bestaat daarentegen niet voor de staatlozen.

B.7. Het Hof moet onderzoeken of de in het geding zijnde bepaling redelijk is verantwoord, in zoverre zij, door van alle rechthebbenden op gezinsbijslag een wettig verblijf te vereisen, tot gevolg heeft dat die rechthebbenden verschillend worden behandeld, naargelang zij vluchtelingen of staatlozen zijn.

B-8- De situatie van de staatlozen in het internationaal recht wordt geregeld door het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, goedgekeurd bij de wet van 12 mei 1960 (hierna : het Verdrag van New York); die van de vluchtelingen is geregeld bij het Verdrag van

Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna : het Verdrag van Genève).

De twee verdragen, die historisch gezien uit dezelfde demarche voortvloeien, bevatten bepalingen waarvan de draagwijdte in verschillende opzichten vergelijkbaar is. Krachtens artikel 7, lid 1, van het Verdrag van Genève en artikel 7, lid 1, van het Verdrag van New York kent België aan de vluchtelingen en aan de staatlozen de regeling toe die het aan de vreemdelingen in het algemeen toekent. Krachtens de artikelen 23 en 24 van het Verdrag van New York en de artikelen 23 en 24 van het Verdrag van Genève moet België aan de vluchtelingen die rechtmatig op zijn grondgebied verblijven en aan de staatlozen die rechtmatig erop verblijven, dezelfde behandeling als die van de onderdanen toekennen op het vlak van de arbeidswetgeving, de wetgeving inzake sociale zekerheid en de bijstand van overheidswege; noch de enen, noch de anderen kunnen, indien zij rechtmatig op het grondgebied verblijven, het land worden uitgezet, tenzij om redenen van nationale veiligheid of openbare orde (artikel 31 van het Verdrag van New York en artikel 32 van het Verdrag van Genève). Geen van beide verdragen kent aan de daarin beoogde personen het recht toe om te verblijven op het grondgebied van de Staat die hen als vluchteling of als staatloze erkent.

B.9. De erkende staatlozen en de erkende vluchtelingen bevinden zich aldus in grotendeels vergelijkbare situaties, niet alleen rekening houdend met de voorschriften van die bepalingen, maar ook met het feit dat aan de overheid, door hun de hoedanigheid van, al naar gelang van het geval, staatloze of vluchteling toe te kennen, plichten worden opgelegd ten aanzien van de betrokkenen.

B.10. Wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoonde dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten.

Hieruit vloeit voort dat het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.

B.11. Zoals het Hof in zijn arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 heeft vastgesteld, vloeit die discriminatie niet voort uit artikel 49 van de wet van 15 december 1980, dat alleen betrekking heeft op de in België erkende vluchtelingen, maar uit de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten. Het Hof merkt op dat de wetgever die leemte niet heeft verholpen door voor die erkende staatlozen een bepaling aan te nemen die gelijkwaardig is aan artikel 49 van de wet van 15 december 1980.

De discriminatie tussen de vluchtelingen en die staatlozen vindt evenmin haar oorsprong in artikel 1, achtste lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag. Het is de wet van 15 december 1980 die niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij niet voorziet in een bepaling die soortgelijk is aan artikel 49 ervan, waardoor de in België erkende staatlozen bedoeld in B.1 een verblijfsrecht zouden hebben dat vergelijkbaar is met datgene dat de vluchtelingen genieten.

B.12.1. Het komt de wetgever toe de voorwaarden te bepalen onder welke bepaalde categorieën van staatlozen in België een verblijfstitel kunnen verkrijgen.

B.12.2. In afwachting van dat wetgevend optreden dat betrekking heeft op de wet van 15 december 1980, staat het aan de verwijzende rechter een einde te maken aan de gevolgen, wat de in het geding zijnde bepaling betreft, van de ongrondwettigheid die in B.11 is vastgesteld, aangezien die vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt. Bijgevolg komt het de arbeidsgerechten waarbij een weigering om gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen ten behoeve van een kind dat ten laste van een erkende staatloze is van wie zij vaststellen dat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoonde dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, aanhangig is gemaakt, toe dat kind het in het geding zijnde recht op gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen, niettegenstaande het feit dat de staatloze persoon ten laste van wie het is, nog niet is toegelaten of gemachtigd op het Belgische grondgebied te verblijven." (eigen markerings)

Het Grondwettelijk Hof heeft aldus geoordeeld dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatloze bepalingen bevat die in verschillende opzichten vergelijkbaar zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Het Hof komt tot de conclusie dat erkende staatlozen en erkende vluchtelingen zich in grotendeels vergelijkbare situaties bevinden.

Evenwel bestaat er een grote discriminatie tussen de beide groepen doordat er geen wettelijke bepaling bestaat die een verblijfsrecht toekent aan staatlozen die vergelijkbaar is met artikel 49 van de

Vreemdelingenwet. In dit artikel 49 van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat een persoon die erkend is als vluchteling, toegelaten wordt tot het verblijf of de vestiging in het Rijk.

Deze discriminatie is ongeoorloofd en schendt aldus volgens het Grondwettelijk Hof het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De bestreden beslissing houdt een bevestiging in van deze praktijk. Door verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren, maakt de bestreden beslissing een ongeoorloofde discriminatie en schendt zij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.”

De Raad wijst er op dat het gelijkheidsbeginsel en de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie slechts geschonden zijn indien in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve verantwoording bestaat of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Het behoort aan de verzoeker die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel en de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie werden geschonden, dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aan te tonen (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 21 november 2011, nr. 216.335; RvS 30 september 2009, nr. 196.532). De bewijslast ter zake rust dus op de verzoeker.

Waar de verzoeker verwijst naar het arrest nr. 1/2012 van het Grondwettelijk Hof en hij uit bepaalde overwegingen van dit arrest afleidt dat hem, als erkend staatloze, naar analogie met de situatie van erkende vluchtelingen en artikel 49 van de vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging moet worden toegekend, verliest hij uit het oog dat het Grondwettelijk Hof zich in het bedoelde arrest slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en “die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben” (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.)

Het Grondwettelijk Hof concludeert in de door de verzoeker geciteerde overwegingen B.10 en B.11 als volgt:

“B.10. Wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten.

Hieruit vloeit voort dat het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.

B.11. Zoals het Hof in zijn arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 heeft vastgesteld, vloeit die discriminatie niet voort uit artikel 49 van de wet van 15 december 1980, dat alleen betrekking heeft op de in België erkende vluchtelingen, maar uit de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten. Het Hof merkt op dat de wetgever die leemte niet heeft verholpen door voor die erkende staatlozen een bepaling aan te nemen die gelijkwaardig is aan artikel 49 van de wet van 15 december 1980.

De discriminatie tussen de vluchtelingen en die staatlozen vindt evenmin haar oorsprong in artikel 1, achtste lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag. Het is de wet van 15 december 1980 die niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij niet voorziet in een bepaling die soortgelijk is aan artikel 49 ervan, waardoor de in België erkende staatlozen bedoeld in B.1 een verblijfsrecht zouden hebben dat vergelijkbaar is met datgene dat de vluchtelingen genieten.”

Het is dan ook duidelijk dat enkel een schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan worden aangenomen in de mate dat in de vreemdelingenwet geen verblijfsrecht is voorzien, analoog met datgene dat de erkende vluchtelingen genieten, voor de erkende staatloze die “aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben” (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.10).

In casu dient echter te worden vastgesteld dat de verzoeker in onderhavig middel de motieven van de eerste bestreden beslissing dat hij een geregistreerde Bidun afkomstig uit Koeweit is en dat hij in deze hoedanigheid in Koeweit kan verblijven, niet betwist laat staan weerlegt.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoeker ook in zijn derde middel niet concreet aantoont dat hij niet in Koeweit kan verblijven als geregistreerde Bidun. De verzoeker verwijst ter zake naar het stuk 6 dat hij bij zijn verblijfsaanvraag had gevoegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit certificaat weliswaar stelt dat de verzoeker bij het Uitvoerend Comité vermeld staat als “*illegale inwoner*” doch hierbij wordt toegelicht dat de term “*illegale inwoner*” slechts betekent dat hij geen nationaliteit heeft. Dat de verzoeker geen verblijf kan genieten als geregistreerd Bidun in Koeweit, toont hij dan ook niet aan.

De verzoeker brengt zodoende geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in Koeweit, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012 vastgestelde discriminatie.

De verzoeker toont geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel, noch van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel, tevens exclusief gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 31 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen (hierna: het Verdrag van New York) en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“In artikel 31 van het Verdrag van New York van 28 September 1954 betreffende de Status van Staatlozen (hierna vermeld als ‘Staatlozenverdrag’) hebben de verdragssluitende staten de verplichting op zich genomen om rechtmatig op het grondgebied vertoevende staatlozen niet uit te zetten behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

De bestreden beslissing overweegt dat het Staatlozenverdrag geen automatisch verblijfsrecht verleent op basis van een loutere erkenning als staatloze. Verder stelt de bestreden beslissing dat artikel 31 van het Staatlozenverdrag doelt op staatlozen ‘die wettig op het grondgebied verblijven’.

Hiermee geeft de bestreden beslissing een andere invulling aan de bepaling van de verdragstekst die spreekt over “rechtmatig op het grondgebied vertoeven”. Deze interpretatie is veel beperkter dan de verdragstekst en schendt dan ook deze verdragsbepaling.

De bestreden beslissing spreekt over wettig, terwijl het begrip rechtmatig ruimer dient te worden geïnterpreteerd.

Anderzijds overweegt de bestreden beslissing nergens dat verzoeker kan beschouwd worden als een staatloze die niet rechtmatig op het grondgebied vertoeft. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.

Waar zij stelt dat verzoeker illegaal in België verblijft, staat dit niet gelijk aan niet rechtmatig vertoeven op het Belgische grondgebied.

De motiveringsplicht wordt geschonden.”

Artikel 31 van het Verdrag van New York bepaalt als volgt:

“1 De Verdragssluitende Staten zullen een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze niet uitzetten behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

2 De uitzetting van een zodanige staatloze zal alleen mogen plaatsvinden ter uitvoering van een besluit dat is genomen in overeenstemming met de wettelijk voorziene procedure. Behoudens indien dwingende redenen van nationale veiligheid zich daartegen verzetten, is het de staatloze toegestaan bewijs over te leggen om zich vrij te pleiten, alsmede zich te wenden tot een bevoegde autoriteit en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen bij die autoriteit of bij een of meer speciaal door die bevoegde autoriteit aangewezen personen.

3 De Verdragsluitende Staten zullen een zodanige staatloze een redelijk uitstel gunnen teneinde hem in staat te stellen te pogen in een ander land rechtmatig toegelaten te worden. De Verdragsluitende Staten behouden het recht, gedurende dat uitstel, zodanige interne maatregelen toe te passen als zij noodzakelijk achten."

Los van de vraag naar de juiste draagwijdte van hetgeen moet worden verstaan onder "rechtmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze", dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoeker geen enkele poging doet om aan te tonen dat hij "rechtmatig" op het Belgische grondgebied verblijft en dient tevens te worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geenszins de uitzetting of verwijdering van de verzoeker beoogt of impliceert. Met zijn betoog toont de verzoeker dan ook niet aan dat de eerste bestreden beslissing artikel 31 van het Verdrag van New York schendt.

In zoverre de verzoeker een schending aanvoert van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en waar hij betoogt dat de gemachtigde het begrip "rechtmatig" en artikel 31 van het Verdrag van New York te beperkend heeft geïnterpreteerd door te stellen dat voornoemd artikel doelt op staatlozen die "wettig" op het grondgebied vertoeven, kan de Raad de verzoeker niet bijtreden. De authentieke taal van het Verdrag van New York betreft immers het Engels, taal waarin voormeld artikel 31.1 luidt als volgt: "The Contracting States shall not expel a stateless person lawfully in their territory save on grounds of national security or public order."

De term "lawfully" wijst wel degelijk op een wettig, een legaal verblijf, op het grondgebied van de verdragsluitende Staten.

Er is dan ook geen sprake van een foutieve of een te enge interpretatie van artikel 31 van het Verdrag van New York.

Een schending van de motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel, nog steeds exclusief gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker kan verblijven in het land van zijn gewoonlijk verblijf, Koeweit, in de hoedanigheid van geregistreeerde bidun. Volgens de bestreden beslissing hebben geregistreeerde bidun bepaalde rechten.

Evenwel bleek uit de stukken die verzoeker bij de aanvraag om machtiging tot verblijf had gevoegd dat Koeweit verzoeker beschouwt als illegaal, (zie stuk 6 gevoegd bij de aanvraag)

Een essentiële en noodzakelijke voorwaarde om te kunnen genieten van bepaalde rechten in Koeweit, is het beschikken over een verblijfsrecht. Uit de stukken bleek dat verzoeker hierover niet kan beschikken.

Anderzijds blijkt uit de stukken waarnaar de bestreden beslissing verwijst, met name het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan het parket van de Procureur des Konings te Turnhout dd. 25.02.2011, dat de discriminaties waarvan bidun het slachtoffer zijn in Koeweit talrijk zijn:

"La vie quotidienne des bidoon est entravée par des discriminations multiples. "

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Uit de stukken waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt evenwel dat verzoeker in Koeweit zal worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Aldus schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”

Dienaangaande benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing slechts de weigering van een verblijfsmachtiging in België inhoudt. Deze beslissing dient te worden onderscheiden van de tweede bestreden beslissing, die een bevel om het grondgebied te verlaten en dus een verwijderingsmaatregel betreft.

De kwestie of de verzoeker in Koeweit zal worden onderworpen aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM betreft dan ook niet de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

Nu het middel uitdrukkelijk en exclusief is gericht tegen een beslissing die geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, kan de verzoeker zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Het derde middel kan niet tot de nietigverklaring van de eerste beslissing leiden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoeker zich wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, beperkt tot de verwijzing naar het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 25 februari 2011, waarin in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt, geenszins vermeld wordt dat de discriminaties waarvan bidun het slachtoffer zijn in Koeweit talrijk zijn. Bovendien heeft de Raad zich reeds in zijn arrest nr. 86.557 van 31 augustus 2012, arrest dat met kracht van gewijsde is bekleed, uitgesproken over de kwestie van discriminatie van de verzoeker in Koeweit. De Raad heeft als volgt geoordeeld:

“Uit de lezing van de informatie blijkt dat er verschillende categorieën bestaan van “bidun” en dat een onderscheid dient gemaakt te worden tussen gedocumenteerde en niet-gedocumenteerde “bidun” (zie p. 4 en 6). Wat de gedocumenteerde “bidun” betreft, wordt in de informatie (p. 6) gesteld dat, niettegenstaande velen niet dezelfde rechten hebben als de Koeweitse staatsburgers (zoals gratis onderwijs en gezondheidszorg), zij op dezelfde wijze worden behandeld als de geregistreerde buitenlandse werknemers. In de informatie wordt besloten dat gedocumenteerde “bidun” aanmerkelijk minder problemen hebben dan de niet gedocumenteerde. De gedocumenteerde “bidun” heeft wel last van discriminatie maar heeft toegang tot onderwijs, gezondheidszorg en tewerkstelling, en de discriminatie is niet van dien aard dat dit leidt tot aanhoudend en ernstig “ill treatment” (slechte behandeling) (zie p. 8).”

Ook indien zou worden aangenomen dat de verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert tegen de tweede bestreden beslissing, *quod non*, dan nog dient zodoende te worden vastgesteld dat hij ter zake geen enkel concreet element bijbrengt om de beweerde discriminaties en onmenselijke of vernederende behandelingen te verduidelijken of te staven. De verzoeker zet overigens niet eens uiteen waaruit deze beweerde talrijke discriminaties of de onmenselijke of vernederende behandeling precies zouden bestaan.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn verwijdering naar Koeweit zou strijden met de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM.

3.4. In een vierde middel, exclusief gericht tegen de tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker wederom de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt als volgt:

“Verzoeker is erkend als staatloze.

In het arrest 1/2012 van 11 januari 2012 heeft het Grondwettelijk Hof zich uitgesproken over het ontbreken van een verblijfsregeling in de Vreemdelingenwet voor erkende staatlozen.

Zoals hoger werd uiteengezet onder de bespreking van het eerste middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatloze bepalingen bevat die in verschillende opzichten vergelijkbaar zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dat erkende

staatlozen en erkende vluchtelingen zich in grotendeels vergelijkbare situaties bevinden, maar dat er een ongeoorloofde discriminatie tussen de beide groepen bestaat doordat er geen wettelijke bepaling bestaat die een verblijfsrecht toekent aan staatlozen die vergelijkbaar is met artikel 49 van de Vreemdelingenwet, waarin aan een erkende vluchteling wel een verblijfsrecht wordt verleend.

De bestreden beslissing houdt een bevel in aan verzoeker om het grondgebied te verlaten. Door aan verzoeker als erkende staatloze een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, maakt de bestreden beslissing een ongeoorloofde discriminatie - dit zou immers onmogelijk zijn ten aanzien van een erkende vluchteling - en schendt zij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet."

Dienaangaande verwijst de Raad integraal naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 3.1. De verzoeker toont niet aan dat zijn situatie gelijkaardig is aan die van erkende staatlozen, nu hij niet aantoont dat hij in Koeweit geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5. In een vijfde middel, wederom enkel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker nogmaals de schending aan van artikel 31 van het Verdrag van New York en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoeker verschaft de volgende toelichting:

"In artikel 31 van het Staatlozenverdrag hebben de verdragssluitende staten de verplichting op zich genomen om rechtmatig op het grondgebied vertoevende staatlozen niet uit te zetten behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

De bestreden beslissing overweegt nergens dat verzoeker onrechtmatig op het grondgebied zou vertoeven. Zoals werd uiteengezet onder het eerste middel vormt het niet-toekennen van een verblijfsrecht aan een erkende staatloze een ongeoorloofde discriminatie. Hieruit dient te worden geconcludeerd dat het verblijf op het grondgebied van verzoeker als staatloze wel degelijk als rechtmatig dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing vermeldt geen enkele reden van nationale veiligheid of openbare orde.

Artikel 31 van het Staatlozenverdrag wordt dan ook geschonden.

Anderzijds overweegt de bestreden beslissing nergens dat verzoeker kan beschouwd worden als een staatloze die niet rechtmatig op het grondgebied vertoeft. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.

De motiveringsplicht wordt geschonden."

In verwijzing naar het gestelde in de punten 3.1. en 3.2., stelt de Raad vast dat de verzoeker zich beperkt tot de blote bewering dat zijn verblijf als staatloze dient te worden beschouwd als een rechtmatig verblijf, terwijl uit het arrest nr. 1/2012 van het Grondwettelijk Hof slechts blijkt dat een verblijfsrecht analoog aan dat van erkende vluchtelingen moet worden voorzien voor erkende staatlozen die aantonen dat zij geen wettig en duurzaam verblijf kunnen verkrijgen in het land waarmee zij banden zouden hebben. Nu de verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat hij in Koeweit als geregistreerde Bidun niet een dergelijk verblijfsrecht kan verkrijgen, kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat zijn verblijf in België als rechtmatig moet worden aangemerkt.

Voorts merkt de Raad op dat in de tweede bestreden akte op duidelijke en afdoende wijze wordt gemotiveerd dat de verzoeker het bevel wordt gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet waarbij concreet wordt vastgesteld dat hij *"langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"* nu hem op 24 november 2010 de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en nu zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 2 oktober 2012 ongegrond werd verklaard. Deze motivering houdt wel degelijk de vaststelling in dat de verzoeker geen wettig verblijf heeft in België.

Een schending van artikel 31 van het Verdrag van New York of een schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, is dan ook niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.6. Tot slot voert de verzoeker een zesde middel aan, wederom gericht tegen de tweede bestreden beslissing, waarin hij betoogt dat de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissing is enerzijds gesteund op de beslissing die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten aanzien van verzoeker heeft genomen, anderzijds op de eerste bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing wordt eveneens aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aangezien deze beslissing dient te worden vernietigd, kan de tweede bestreden beslissing niet hierop steunen.

Aldus is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.”

Uit hetgeen werd uiteengezet onder de punten 3.1. tot en met 3.3. blijkt dat de verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De gemachtigde vermocht zich dan ook te steunen op de eerste bestreden beslissing zodat ter zake geen schending van de motiveringsplicht blijkt.

Het zesde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE